

Prædiken til 4. søndag i advent 2022

Af Mette Høyer Dansøn

Salmer: Adventssalme, Tekst: Mette Høyer Dansøn, Melodi: Morten Poulsen

83 Glæd dig, Zion, glæd dig, Jord!

89 Vi sidder i mørket, i dødsenglens skygge,

-

117 En rose så jeg skyde

102 Et lidet barn så lysteligt

129 Julebudet til dem, der bygge

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Dette er Johannes' vidnesbyrd, da jøderne fra Jerusalem sendte præster og levitter ud til ham for at spørge ham: »Hvem er du?« Da bekendte han og benægtede ikke, han bekendte: »Jeg er ikke Kristus.« »Hvad er du da?« spurgte de ham: »Er du Elias?« »Det er jeg ikke,« svarede han. »Er du Profeten?« »Nej,« svarede han. Så sagde de til ham: »Hvem er du da? Vi skal have svar med til dem, der har sendt os; hvad siger du om dig selv?« Han svarede: »Jeg er ›en, der råber i ørkenen: Jævn Herrens vej!‹ som profeten Esajas har sagt.« De var udsendt af farisæerne, og de spurgte ham: »Hvorfor døber du så, når du hverken er Kristus eller Elias eller Profeten?« Johannes svarede dem: »Jeg døber med vand; midt iblandt jer står en, som I ikke kender, han, som kommer efter mig, og hans skorem er jeg ikke værdig til at løse.« Dette skete i Betania på den anden side af Jordan, hvor Johannes døbte. Johannesevangeliet 1,19-28

Juleaften og Sankthansaften, ligger med et halvt års mellemrum.

Til Jul fejrer vi Jesu fødsel.

Til Sankt Hans fejrer vi fødslen af Johannes Døberen.

De to fødsler, og de to børns skæbner er forbundne.

Da den unge Jomfru Maria bliver bebudet, at hun skal føde vores frelser, der tager hun på familiebesøg hos sin tante Elisabeth, der er 6 måneder henne i sin graviditet. Maria bliver mødt af en kvinde, der har en mirakuløs graviditet, og det har sikkert trøstet og styrket den unge Maria., at møde en, der selv oplevede et mirakel.

Elisabeths graviditet er mirakuløs, fordi Elisabeth var gammel, og det ikke længere gik hende på kvinders vis, som det så poetisk siges ... Og Elisabeth har været barnløs hele sit liv, det på trods af at hun er gift med

Ypperstepræsten Zakarias, der nok har bedt en bøn eller to i håbet om at få en søn.

Barnet, som Marias tante Elisabeth venter, det er altså Johannes, som vi senere kender som Johannes Døber. Og barnet jubler i livet på sin mor, da Maria nærmer sig.

Når vi om ca. et halvt år fra nu samles om bål under lyse sommerhimle, og ikke under en grå adventshimmel, så det altså for at fejre Sankt Hans, for at fejre fødslen af Johannes Døber.

Her i adventstiden tænder vi flere og flere lys, for at fortrænge mørket, mens vi venter på Jesu fødsel. Til sommer begynder forberedelserne allerede, for der skal vi fejre ham, der skal pege på Jesus.... Men før Johannes, der har der været en anden, der pegede fremad, en anden profet, der også er knyttet fortællinger om omvendelsestale og bål til – nemlig profeten Elias.

I evangeliet til i dag, da hører vi at der var forvirring om hvem Johannes var. Men Johannes er Johannes og hverken Kristus eller Elias...

De der spørger om Johannes er Elias, de tror ikke på reinkarnation. Det er ikke sådan, at de tror at Johannes er genfødt og tidligere har været Elias i et andet liv. – Nej profeten Elias, som Johannes åbenbart er blevet forvekslet med, ham kender vi fra Første og Anden Kongebog i Det Gamle Testamente. Elias var en profet, der gik i en direkte Gudeduel mod Ba'aldyrkernes præster. Ba'aldyrkernes præster laver et bål uden at tænde det, og Elias laver et bål uden at tænde det, og så skulle man se, hvem der kunne tænde bålet... Ba'al eller vores Gud, Jahve.

Selvfølgelig vandt Jahve, hvis nogen skulle være i tvivl... Der kommer et lysende bål under himlen, så alle kunne se, at Gud er Gud.... Men de, der skulle omvende sig ved det mirakel, bliver i stedet sure og fordrev Elias, så han måtte vandre rundt som en ensom skikkelse. ... Og så dør Elias ikke! Elias bliver taget hjem til Gud, som transporterer Elias på en ildvogn i henrykkelsen til himmels...

Når profeten ikke dør, men bliver ført levede til himmels, så er det måske fordi hans arbejde ikke er færdigt. Han kan sendes tilbage for at færdiggøre sit arbejde, og det er derfor Johannes bliver spurgt om han er Elias. ”Er du Elias, der er kommet tilbage for at færdiggøre dit arbejde med at omvende?”... Tanken er altså nærliggende, taget i betragtning af at Johannes var en ensom skikkelse i ørkenen, der prædikede omvendelse.

Og når vi om sommeren tænder bål, så kan tanken også falde på profeten Elias, der sammen med Gud brugte et bål for at vise at Gud er Gud.

Vi tænder stadig lys på alteret for at vise at Gud er her.

Og i dag er alle 4 lys i adventskransen tændt. Det er den sidste advents søndag. Vente og forberedelsestiden er ved at være slut, om lidt er det jul.

Johannes Døbers opgave at pege væk fra sig selv, hen på Jesus. Derfor er han en advents-person. Advent betyder bekendtgørelsen af, ‘at noget skal komme’. Advent er med andre ord forberedelsestid. Her gør man sig parat til det og den, der skal komme: Jesus og julen.

Vi kan også gøre os selv til adventspersoner. Hvis det kan lykkes os at pege hen over al den støj, der næsten forhindrer os i at få øje på julens budskab, og pege på Jesus, så er vi adventspersoner.

Vi kan gøre det med små bål, i form af lys, men især ved at vise vores ildsjæle – at budskabet om Jesus som frelser brænder i os og virker gennem os.

Om lidt er det jul.

Jul er fællesskab, også selv om man måtte fejre juleaften alene. Vi fejrer jul med Gud, der vil have fællesskab med os. Vi skal holde jul med Gud.

Der er en Guds kærlighed vi kan varme os ved, som et indre bål.

Der er så mange ting ved julen der har lagt et pres på os. Kan vi leve op til alt det der forventes? Jeg ved godt det måske er lettere sagt end gjort, men pyt med forventninger og bekymringer.

Selv om der ikke er blevet gjort rent, bagt småkager, om man skal være alene juleaften, om man er bekymret for varmeregninger eller har andre bekymringer, så bliver det jul. Og julen er ikke kommet for at sætte os i et dårligt lys af uopfyldte forventninger. Julen handler om at Jesus blev født for at frelse os, for at lette vores liv og være et lys i vores mørke. Vi må gerne glæde os over den indre julevarme vi får af at være omsluttet af Guds kærlighed.

Find den største pytknap frem og tryk på den, når forventningerne kvæler dig... Og som Paulus siger: ”Glæd jer altid i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer! Lad jeres mildhed blive kendt af alle mennesker. Herren er nær. Vær

ikke bekymrede for noget, men bring i alle forhold jeres ønsker frem for Gud i bøn og påkaldelse med tak. Og Guds fred, som overgår al forstand, vil bevare jeres hjerter og tanker i Kristus Jesus.”

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed
Amen

(kirkebøn)